

Dokud neuvidím...dokud nevložím... prst... neuvěřím...

říká Tomáš svým spolubratřím učedníkům, když mu vyprávějí o setkání s Pánem (Jan 20). Vysloužil si za to přízvisko „nevěřící“, a s ním vstoupil, jako odstrašující příklad slabé víry, do dějin lidstva. Jeho argument – vsadit pouze na empirickou zkušenost – přitom ale vůbec nezní nijak divně. Nicméně církev po Velikonocích vzala na vědomí, že svého Pána již na vlastní oči nespatří, a že cesta k němu vede přes víru a „vstupným je smysl pro radost“.

Nadto s rozvojem vědy nám úplně přestalo vadit, že některé věci skutečně na vlastní oči neuvidíme, a přesto o jejich existenci, síle či vlivu nikdo nezapochybuje. Dostáváme krutou lekci v tomto postním čase, že něco tak „neviditelného“, jako je vír, může tak mocně hýbat naším světem a měnit jej úplně „před očima“.

Rád si o Velikonocích hraji s těmito slovy, která používají evangelia – vidět, nevidět, věřit, srdce v nás hořela... „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili“, uzavírá Pán velikonoční dění.

Ještě jedna hra se slůvky se dnes nabízí. Církev vzkříšeného Krista začala nazývat Pánem. Bylo to jedno z prvních vyznání víry. Ježíš je Pán. Kýrios. Šel čas, ohlášený druhý příchod Páně se oddaloval. Církvi začala chybět pastva pro oči, pro smysly. A začalo se používat jiné označení pro Vzkříšeného. Už nejen PÁN, ale také PANTokrator, vševládce. A začaly se objevovat a ve víře také používat svaté obrazy tohoto vševládce. Hýří barvami; oči, srdce, alespoň části křesťanstva, plesají nad tou vykreslenou nádherou Krista Vševládce.

Pojďme si ještě chvíli pohrát s řeckým slůvkem „vše“, „pan“. PANTokrator znamená vševládce a pro víru toto slovo rezonuje mocí a působí důvěru. PANDemie je slovo, které rezonuje jinou vládou nad světem, vládou lidí a vyvolává strach (demos – lid).

Obsah

Dokud neuvidím...dokud nevložím... prst... neuvěřím.....	1
Výtah z jednání staršovstva.....	3
Naše komunikace se sborem.....	5
Krize jako dar.....	6
Jubileum Boženy Němcové.....	7
Vzpomínáme.....	8

Ticho.....	9
5 % a hlavu vzhůru.....	11
Míříme k vyhnutí.....	13
Dejvické křeslo pro hosta - Světlana Glaserová.....	15
Konfirmandi a mládež.....	17
Maraton psaní dopisů.....	18
Kalendář na duben 2020.....	20

Při podobných celosvětových tragédiích (morových ranách či lágrech smrti) často zněly otázky po Boží moci nebo přímo obviňování Pána Boha z toho, že nic nedělá, že mlčí, že se mu to celé nějak vymyká z rukou. Zatím jsem letos podobné hlasy, bohudíky, neslyšel. Doufám, že je to proto, že nám dochází, že současná pandemie naprosto přímo souvisí s existencí, činností, chováním a rádoby nadvládou nás lidí na tomto světě. Buď dodržuješ velmi přísná pravidla a může to klapnout. Nebo nikoli a určitě to bude zlé. A dokonce se může stát, že i když si budeme mýt ruce jak o život nebo dodržovat všechna pravidla, může to být zlé.

Čtu v tom celém současném dění zákony přírody, o které věřím, že ji krásnou a celou stvořil Pantokrator. Aby to v přírodě fungovalo a člověk se v ní naučil pohybovat jako boží dítě, a ne jako diktátor, proto také přišly jeruzalémské velikonoce. Když člověku nestačila směřovka k dobrému životu, tedy Desatero a celý Zákon (Tóra), přišel Pantokrator, který posléze umřel jako Beránek, co na svou obhajobu neotevřel „úst svých“. On, vševládce, chtěl nám vzkázat či nás vyučit, že cesta dopředu půjde jen cestou víry, a proto také bezpodmínečně cestou naděje a lásky. Apoštol Pavel posléze vyvádá, že největší z té trojice, je láska.

Dostáváme dnes lekci od živé i neživé přírody. Ono se jí vedle nás, lidí, špatně žije, těžko dýchá, bolestně tragicky umírá (vědci a lidé prozíraví o tom mluví destíky či stovky let). Příroda bude bojovat za sebe, pro sebe, proti nám, jako o život, tak jak jí bylo neomylně vnuknuto Pantokrátorem Ten mňavý vir vlastně nebojuje proti nám, on/ona (buďme genderově féroví i k „tomuto“ ☺) stvoření, on jenom chce být a žít si, jako my. A nějak se to seběhlo, že jsme pro něj velmi dobré prostředí, skvělá živná „půda“.

Velikonoce jsou nádherné svátky Pantokratora, který nás znovu zve na cestu víry, naděje a lásky. Na cestu k životu věčnému. „Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti...ani žádná moc...ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Nemusíme se, milé sestry a milí bratři bát. Nebojte se.

Dosud ani jedny Velikonoce jsem nezažil bez „fyzického“ shromáždění církve Kristovy. Vždycky jsem si mohl sáhnout aspoň prstem rukou-při přání pokoje svému sousedovi v kostele; na podávaný chléb a kalich s vínem. Letos to tak vypadá-pokud nebudu na „dejcháku“ v nemocnici, že budeme jen v tom nejuzší kroužku rodiny-učedníků mohlo být při setkání se Vzkříšeným v Jeruzalémě tak jedenáct-tolik nás asi ani v rodině dohromady nebude smět být??? S církví a všichni navzájem se, jako Tomáš s Pánem, nevidíme; i když nevidíme, přece můžeme ve víře držet spolu. Využijme tedy letošních Velikonoc k setkání „virtuálnímu“, v Duchu a pravdě; v modlitbách a při internetových či

televizních bohoslužbách. Nebudeme se moci fyzicky vidět...no a co, pro jednu???

Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili...

Pavel Ruml

P. S.: ...mnohokrát jsem byl tázán, jaké to je být na vojenské zahraniční misi - v karanténě, v izolaci domovů, si něco z takové mise můžete nyní zažít sami-mise přináší samotu, odloučení, ponorku; vědomí, že den má dvacet čtyři hodin a nezkrátíš ho ani o minutu; že trvá třeba půl roku a nezkrátíš ji ani o den; že mise je obrovské těšení na domov, na svobodu, na bezpečí...jezdí se ně, aby se splnil úkol...a pak se jede domů!!! Karanténa pomine, těšte se, nebojte se ničeho; budeme zase doma; ale o moc vděčnější, zkušenější, pokornější, láskyplnější - pro křesťany vlastně nic nového, je to přesně to samé, co dávají Velikonoce...

Modlitba: Pantokratore náš, střede všeho stvoření, děkujeme ti za čas, který můžeme držet spolu; za hluboké přátelství vyzkoušené vírou; za rozhovory před telefony a internet; za to, že máme s kým sdílet naši zranitelnost i obavy a také tvoji lásku, vyjádřenou v našem propojení. Děkujeme ti za svobodu jeden druhému sloužit a v lásce žít s celým tvým stvořením. Amen.

Výtah z jednání staršovstva (5. 3. 2020 v 19:00)

A-1. Duchovenská práce (viz Souterrain a sborový web)

A-3. Další aktivity s. farářky a br. faráře

- **MT:** intervizní setkání, předsvatební přípravy, přípravné setkání na Setkání křesťanů ve Štýrském Hradci 4. 7., převzetí slibu Dozorčí rady střediska Krabčice, pastorece, zasedání komise pro vikariát, supervize v Diakonii Jablonec
- **PR:** instalace SV; porada Asociace nemocničních kaplanů; FAČR (obnovení licence); Diakonie/SR-porada ke zřízení kapl. služby; pohřeb E. Koháka; PO ekum.; svatba; pohřeb; AČR - jednání s voj. kaplany z USA (Nebraska); pastorece

A-4. Pošta a různé

- objednávka kostela na Vinohrady-21.5.-koncert pro Diakonii-I. Troupová
- SR – postní kalendář, autopůst
- **Sborová zásilka:**
- Postavení presbyterů v ČCE - podklad pro rozhovor ve sborech
- Setkání křesťanů ve Štýrském Hradci VII/2020

- Grafické materiály ke kampani „5 % a hlavu vzhůru“ – plakát + bližší informace

B. K PROJEDNÁNÍ

Plnění úkolů a usnesení

- HH – závěs nad rohovou skříňku

B-1. Diakonie a křesťanská služba (M. Trgalová a M. Študentová)

- I. Troupová a J. Marešová – koncert ve prospěch Diakonie 21. 5. 2020 na vybavení
- Diakonie obdržela grant ve výši 12 mil. na dostavbu střediska Stodůlky Vinohrady

B-2. Finanční záležitosti

- celocírkevní sbírka na Křest. Službu 16. 2.-5 692,- Kč
- celocírkevní postní sbírka-školka pro syrské a libanonské děti (postní období) -15. 3.
- celocírkevní sbírka na tisk (postní období) – 29. 3.
- celocírkevní sbírka - Hl. dar lásky JJ - 12. 4. Velikonoce
- schválení uzávěrky - sbírky, výkaz, rozvaha - br. Černoorský

B-3. Hospodářské záležitosti

- dovybavení kanceláře - podlaha v předsíni a police kancelář - 21 175,- Kč - hotovo
- výměna čerpadla ÚT (cca 8 900,- Kč) - náklady uplatňovat u synodní rady není možné

B-4. Příprava VSS – 22. 3. 2020

B-5. Trvající a nové úkoly

- P. G. - venkovní úpravy - kalich versus kříž - viz. emailová diskuse staršovstva
- MŠ+JM (+PR) - uspořádat věci ve skříni v kanceláři a vytrít do archivu - do prázdnin
- ozvučení kostela pro jednorázové akce - D. Henych - jeho nabídka - přijata
- MŠ - hosté do Křesla naplánování do konce roku
- Komise pro výběr nového faráře - info o aktuálním stavu JM

B-6. Z došlé pošty a různé

- SR/SV – Strategický plán - sdílení dobré spolupráce s veřejnou správou
- SR/SV - seznam výpomocných kazatelů-dlouhodobě v něm chybí L. Härtelová
- konferenční stůl – nabídnout členům sboru za dobrovolný dar
- Credo - vést sbor k novému znění, zveřejněno na nástěnce, nakopírovat a vlepít do zpěvníků
- Komise pro ticho – info o aktuálním stavu, nutné mezigenerační rozhovory
- Martin Prudký - žádost o propůjčení modlitebny - v sobotu 18. dubna (Colloquium biblicum)

- dopis SR - mapování zahraniční partnerství sboru - br. Heller
- vizuální zveřejnění příjmu fin. prostředků (u východu z kostela PR, MT, TČ)
- Petr Hejl - dokument ze sborového zájezdu do Ženevy 1991- převeden na digitální nosič - k zapůjčení

C-TÉMA

- postavení presbyterů v církvi - diskuse-usnesení synodu - elektronický dotazník vyplní jednotliví presbyteri do 21. 3. 2020, diskuse proběhne na staršovstvu v dubnu.

Naše (nejen farářská) komunikace se sborem

v době nečekaných omezení nabírá na podobě.

Bohoslužby: po společné poradě i s br. kurátorem jsme se rozhodli, že zatím nebudeme usilovat o přímý přenos bohoslužeb z našeho sboru. Ještě před zavedením karantény byla už i v naší církvi dosti velká nabídka on-line přenosů, řada farářů má s touto formou zkušenosti. Některé sbory, které vysílání zavedly, očekávají od svých členů zpětnou vazbu z vysílání, tedy dívají se na „vlastní“. Nám se naopak tím otevírá možnost překročit hranici vlastního sboru a navštívit bez jakéhokoli cestování i oblasti nám velmi vzdálené. Využívejme tedy toto bohatství. K jednotlivým bohoslužbám ze sborů se připojuje také Česká televize, která až do Velikonoc bude vysílat přímé přenosy.

Až tuto neděli jsem měl dobrou příležitost navštívit v přímém přenosu některé sbory. Moc se mi to líbilo. Nakonec jsem se ovšem zastihl, že mám mobil v kapse, poslouchám přes sluchátka výborné kázání, přitom si stihnu dojít na WC, uvařit skvělou kávu a ještě něco dalšího.... Smál jsem se představě, že se nám tato účast na bohoslužbách tak zalíbí, že se nám pak zpět do kostelů ani nebude chtít ☺...snad ne...

Každou neděli Vám nabídneme podle našeho kazatelského programu kratší bohoslužby s kázáním v písemné formě. Budou k dispozici na webových stránkách a některým z Vás, kteří internet nemáte, je pošleme poštou (máte-li o něj zájem, zavolejte, prosím).

Dopisy: Každý týden Vás pozdravíme formou emailu, sdělíme případné aktuality a budeme nabízet naši pomoc.

Tisk: Snad budeme mít brzy třetí číslo Českého bratra, které Vám doručíme, současně vydáváme tento Souterrain, který také doručíme těm nejstarším domů. Vše ostatní sledujte na internetu, v případě potřeby se na nás obraťte.

Budete-li cokoli potřebovat, nerozpakujte se nám volat ... i kdyby šlo jen o pouhý pozdrav ☺).

Mějte se dobře, držte se zdraví a veselí, a Pán Bůh ať chrání!

Pavel Ruml

Za všechny:

Pavel Ruml 739 373 924; **Magdaléna Trgalová** 777 213 718 - faráři

Jan Mašek, kurátor 730 596 057; **Daniel Heller**, místokurátor 721 219 696

(kromě bratrské také psychologická pomoc)

Martina Študentová sborová sestra 739 246 347

Krize jako dar

Milé sestry a milí bratři, týdny, které trávíme v novém režimu, přinášejí obtíže a berou nám některé možnosti. Mnozí však vnímáme, že tento čas přináší i leckteré chvíle a vhledy, které za normálních okolností nemáme. Čtyřicetidenní postní období přineslo s sebou letos i karanténu. Zajímavé je, že slovo karanténa pochází z italského slova quaranta (čtyřicet). Původně to bylo označení období 40 dnů, po něž byli na lodích izolováni nemocní, bez možnosti vrátit se ke břehu. Jak bude vypadat „břeh“ po našem návratu? Co na něm můžeme uvidět jinak po skončení karantény? Třeba je tato naše pomyslná „plavba“ možností k novému nadechnutí.

Biblické příběhy v sobě obsahují často lhůty pro nový začátek s číslem 40. Čtyřicet bylo dnů potopy nebo Ježíšových pokušení, 40 let bloudění Izraelců na poušti při cestě do Zaslíbené země. K čemu nám může posloužit 40 dnů obtíží? Možná k objevení pozapomenutého, novým úhlům pohledu na věci. Určitě už teď jsou situace, které doceňujeme mnohem více: setkání tváří v tvář, lidský dotek, potřeba telefonu a moderních technologií, jež jindy ztracujeme. Běžná vycházka do přírody dostává sváteční nádech, hlouběji si uvědomujeme, jak důležití jsou učitelé, lékaři a jak čas a peníze beroucí a smyslu prosté je časté nakupování v „chrámech“ obchodních center. Možná jsme našli čas na dlouho odkládané probrání starými písemnostmi nebo důkladnější úklid ve svém obydlí, sepsání toho, co dlouho nosíme v hlavě nebo redukci přebujelého šatníku. Konečně máme možnost zkusit si udělat něco jako domácí pobožnost nebo si chvíli popovídat osobně nebo po telefonu více do hloubky s těmi nejbližšími v nouzi vytvořeném časovém prostoru.

V příběhu Boccacciova Dekameronu je deset lidí za moru v italské Florencii také vyhnáno karanténou k pobytu na venkově, kde si krátí čas vypravováním příběhů. Po čtrnácti dnech se skupina vrací do Florencie. Jak se bude obnovovat život po našich 14 dnech karantény? Jaké příběhy přijdou na řadu? A v čem budeme jiní po (prvních) čtyřiceti dnech? Co můžeme udělat nyní je být všímaví k druhým i k vlastním procesům a prožívání a nezapomínat na Boží blízkost,

kteřá trvá navzdory všemu. Přeji nám všem, aby to vše nebyl jen nesmyslně ztracený čas.

Magdaléna Trgalová, farářka

Jubileum Boženy Němcové

Už na základní škole v hodinách české literatury se každý z nás učil o Boženě Němcové.

Při maturitní zkoušce jsem si dokonce otázku o spisovatelce, jejím životě a díle vylosovala, a své znalosti bez zásahu profesora „odrecitovala“ na výbornou.

Božena Němcová, rozená Barbora Novotná, později Barbora Panklová se narodila 4. 2. 1820 ve Vídni a zemřela 21. ledna 1862 v Praze. Pohřbena je na Vyšehradě.

Letos tedy uplynulo 200 let od jejího narození.

Němcová byla svobodomyšlným člověkem velkého kulturního rozhledu a je spojována s emancipačními snahami ženskými i národními. Svou prací si v Česku vydobyla pozici národní patronky a pomyslné strážkyně národní identity. Předmětem zájmu, tehdy i dnes, je její soukromí, zejména nešťastné manželství a vztahy s muži, také ale perzekuce (politická), chudoba a zdravotní obtíže, jež vedly k její předčasné smrti, dožila se pouhých 41 let.

Ve 20. století bylo povědomí o B. Němcové udržováno umělci i badatelí. Ve 30. a 40. letech 20. století se stala múzou avantgardních básníků, mimo jiné Vítězslava Nezvala, Jaroslava Seiferta a Františka Halase. Přínos Němcové pro českou kulturu zdůrazňovaly osobnosti jako František Xaver

Šalda, nebo Václav Černý. Také komunističtí autoři, jako Zdeněk Nejedlý a Julius Fučík, ji označili za klíčovou autorku českého 19. století. Fučík ji vnímal jako zakladatelku novodobé české prózy. Od 50. let byla ovšem interpretace její tvorby zcela podřízena vládnoucí ideologii. Pozici ve středu českého prozaického kánonu si Němcová udržela i po roce 1989 a její kniha Babička byla v Česku i na začátku třetího tisíciletí vnímána jako synonymum povinné školní četby. Martin

C. Putna napsal, že se kolem Němcové vytvořil dvojí mýtus: na jedné straně obraz ženské mariánské svatosti, na druhé straně „antimýtus“ morálně nekonvenční spisovatelky, s bouřlivým milostným životem a touhou patřit k vyššímu světu. Božena Němcová prožila mnoho let svého života, zvláště na jeho sklonku, v ponižující chudobě, často i o hladu. Mnohokrát musela žádat známé o výpomoc, nebo žila na dluh. Příležitostné příjmy měla z literární činnosti. Smutný je její povzdech: „Těžko povznést ducha, když starost o chléb vezdejší jej tíží.“

K jejím čtenářím nejoblíbenějším a nejčtenějším dílům patří prózy Babička (1855), Divá Bára (1856) a pohádky. Prvními publikovanými díly autorky byly básně, významnou část tvoří povídky, které psala a vydávala průběžně po celou dobu svého literárního působení.

V roce 2005 v anketě Největší Čech osobnost B. Němcové obsadila 10 místo.
z Wikipedie čerpala Eva Javornická

Vzpomínáme

Košť'a: 15. 3. zemřel náš bratr Ing. Konstantin Androchowicz. Bylo mu 92 let.

V posledních letech žil v sanatoriu „Lotos“ v Ostředku u Benešova.

Znali jsme se od mládí. Před asi 70 lety byly v našem dejvickém sboru dvě skupiny mládeže. „Dorost“ (mladší mládež po konfirmaci) a „sdružení“ (starší). Já jsem chodila do dorostu, Košť'a (tak jsme mu všichni říkali) do sdružení. Společně, obě tyto skupiny, jsme chodívali v neděli odpoledne na vycházky, někdy o volných sobotách jsme vyrazili i na delší výlet. Z té doby existuje několik (již zažloutlých) černobílých fotografií.

Pak přišlo období, kdy jsme dospěli do věku zakládání rodin a práce, vídali jsme se jen při bohoslužbách.

Z pozdější doby si vybavuji Košť'ovu angažovanost, ochotu vždy a všude přiložit ruku k dílu. Tak např. ve sboru kromě jiného vykonával stavební dozor, když se budovala „Wintrovka“ (tím se rozumí naše modlitebna v ulici Dr. Z. Wintra, Košť'a byl stavař). V Sokole na Hanspaulce kromě toho, že chodil cvičit, pomáhal vždy, když bylo cokoli potřeba. Tak např. při organizování akce „velikonoční vajíčko“ pro děti. A nám osobně, naší rodině, mnohokrát vydatně pomohl, když jsme potřebovali udělat něco na chalupě.

Jeho životní příběh nebyl jednoduchý, o tom by mohl říci více někdo povolanější.

V mé vzpomínce zůstane vždy jako dobrý, věrný kamarád.

Jana Jasná

Hermínka: Před 110 lety 15. dubna 1910 se narodila Hermínka Dušková, nezapomenutelná žena s velkým srdcem plným víry, otevřeným pro všechny. Pamětníci se s ní mohli pravidelně potkávat v našem dejvickém sboru, kde naplno žila a pomáhala – v křesťanské službě, ve staršovstvu a mezi námi.

Měla také velikou zásluhu na donátorském daru, který po smrti svého manžela Bohumila Duška, sběratele a bibliofila, věnovala Národnímu muzeu v Praze. Sbírkou Bohumila Duška patří mezi nejvýznamnější dary ze soukromého majetku.

Hermínka zemřela před osmi lety (2. února 2012). Bylo jí téměř 102 let. A taktose ještě dokázala ve svých sto letech pomodlit: „Děkuji ti, Otče nebeský, že jsi při mně vždycky držel svoji ruku a žehnal, i když jsem já často i musela zaplakat. Ale vidím, že ty mě neopustíš a vždy po čase poznám to, zač musím dnes děkovat. Děkuji ti, že mám útočiště a jistotu u tebe, Hospodine. Prosim, aby všichni z mé velké rodiny na Tebe nezapomínali, ale věděli, kde je jistota, pravda a milosrdenství.“

Ludmila Henychová

Ticho

(Petr Třešňák, Respekt č.51-52, 16. – 29. 12. 2019; zkráceno)

Ticho léčí. Naši předci to věděli od pradávna a dnes už moderní věda starou pravdu dokládá i exaktními důkazy. Když všechno kolem utichne a svět na chvíli přestane lomozit, hrát a mluvit, v lidských mozcích se spouštějí tajemné procesy, jejichž smysl se stále ještě teprve učíme chápat. Procesy, které dost možná nemohou odehrát jinde než v tichu.

Se sílícím hlukem se lidstvo potýká minimálně jedno století, kdy v západních zemích vznikly první spolky bojující za ztišení velkoměst, Světová zdravotnická organizace hluk prohlásila za moderní „morovou ránu“, která ohrožuje zdraví miliónů Evropanů.

Najít před touhle epidemií bezpečný úkryt je přitom stále obtížnější.

Když pustíme v tiché místnosti na podlahu špendlík, tak máme-li zdravé uši, uslyšíme cinknutí. Domyšleno do důsledků je to docela zázrak. Lehoučký špendlík vytváří jen minimální tlakovou vlnu, a lidský organismus ji přesto dokáže zachytit a dekodovat. V ideální kondici dokáže zachytit i tichý i tichý hovor druhého člověka vzdáleného na délku fotbalového hřiště a otočeného zády, jak zjistil americký lékař Samuel Rosen, když zkoumal sluch afrického kmene Mabaanů, žijícího v odlehlých, tichých oblastech Jižního Súdánu.

Důvodem tohoto zázraku je malý zesilovač, který všichni nosíme v hlavě a který dokáže vibrace z okolního světa pro náš mozek zesílit zhruba stokrát. Sluchový

aparát se během evoluce vyvinul z primitivního hmatového ústrojí (dávní tvorové naslouchali přikládáním čelisti k zemi, aby zachytil vibrace blízkého se predátora) v sofistikovaný systém, nad nímž biologové žasnou. Vzdálenost ušních boltců (tedy šířka hlavy) tak například v tomto díle přírody určuje schopnost slyšet vysoké frekvence a lokalizovat jejich zdroj, což zase odpovídá potřebě daného tvora slyšet zvuky vydávané jeho přirozenými nepřáteli.

Vše je dokonale vyladěno a svým designem má sluch zkrátka v životě savců primárně plnit roli jistého alarmu. Onen výkonný zesilovač slouží k tomu, aby nás informoval o sebemenším zapraskání, jež by nás mohlo proměnit v pochoutku na hostině někoho jiného. Celá tahle reprodukční soustava ovšem ve svém nastavení počítá s tím, že v okolní přírodě vládne po většinu času víceméně ticho, jak to taky za dávných časů bývalo. Na hluk reaguje nastartováním stresového systému, zejména v případě určitých frekvencí, které má asociované s ohrožením.

Hluboký zvuk motorky tak dnešním pozemšťanům připomíná brumendo hladového medvěda a ječení sanitky zase křik manželky unášené mládenci ze sousedního kmene. A jak zdůrazňuje americká neurovědkyně a specialista na sluch Lidia Glodzik-Sobanska: na tyhle zvuky se prostě nedá zvyknout, jejich varovný signál je zapsán hluboko v genetické výbavě.

Stresový účinek hluku je tedy docela zřejmý, ticho ovšem pro vědce představuje záhadný oříšek, který s úspěchem dokážou rozlousknout až v posledních dvou dekádách. Poznatky o účincích ticha mívají jedno společné – často se ně přijde náhodou. Hned v několika hojně citovaných studiích sloužilo ticho jen jako kontrolní vzorek pro zkoumání účinku různých zvuků na lidi či zvířata. Dokud si výzkumníci nevyšimli, že právě v těchto chvílích se v mozku děje něco mnohem zajímavějšího.

Dvojice biologů z Dukeovy univerzity takhle například zjistila, že laboratorním potkanům během tichých chvílí mezi pouštěnými zvuky nečekaně rostou nové buňky v části mozku zvané hipokampus, obsluhující mimo jiné paměť. Jiná studie s lidskými dobrovolníky zkoumající účinky hudby na psychiku zase odhalila, že tiché pauzy zklidňují krevní oběh posluchačů paradoxně víc než relaxační hudba. Další vědci pak pozorovali nečekaně silnou aktivitu určitých neuronů těsně poté, co přestane mluvit, a jiní objevili nenahraditelnou roli tichých pomlk pro porozumění řeči.

Jde zatím spíše o střípky neúplné mozaiky, ale starému pořekadlu „ticho léčí“ přece jen dodávají konkrétnější podobu. Zdá se, že ticho v lidském mozku nevyvolává klidovou situaci, jak by se mohlo zdát, ale mnohem aktivnější proces, který obnovuje kognitivní funkce a podílí se na kvalitním zpracování informací.

Jednoduše řečeno: ticho není stav, kdy se nic neděje, naopak, je to stav, kdy se něco jedinečného děje.

Jana Cihlová

5 % a hlavu vzhůru

- pár otázek pro synodního seniora ke kampani

Kolem Vánoc přišly do všech sborů materiály ke kampani nazvané 5 % a hlavu vzhůru. Doprovázel je dopis, který četli faráři a členové staršovstev a lidé po celé církvi dostali do rukou letáčky, kartičky s QR kódem, který vede na speciální webové stránky, a plakáty do vývěsky či na nástěnku. O zodpovězení několika otázek k této kampani jsme požádali synodního seniora Daniela Ženatého.

Co bylo impulzem k této kampani? Především třicáté výročí života ve svobodě. Když už jsme svobodní, tak pořádně, ne? A začněme od sebe. Je to přece výsada. Já se smím, aspoň částečně, zbavit soustavného svírání, které trvá těch 30 let, jak to bude s financemi v církvi dál. Svobodně, rád, vděčně dám pět procent příjmu svému sboru.

V čem je tato výzva jiná než všechny jiné dříve? Síla spočívá v tom, že si dovolím ten luxus a nejdu přesvědčovat druhé. Že konečně nemusím zvonit u vrat sousedů a vyzývat je, aby na potřeby sboru taky něco dali. Smím si užít tu krásu, že fakt jde o mě. Tak se nadechnu, je to moje šance. Moje svoboda. Já smím být šťasten z toho, že přispívám řádně na něco tak výtečného, jako je církevní sbor. A samozřejmě bude také moc dobré, když má svoboda nadchne další a další a další. Takže – ta kampaň mluví ke mně, nemluví k těm druhým. Nenabádá, nementoruje. Nabízí něco více. Nabízí vykročení k svobodě.

Navazuje na práci strategické komise? Samozřejmě. Navazuje na jednání a přemýšlení každého staršovstva, komise, konventu, synodu. Vyrůstá ze všeho toho, co jsme v církvi na různých úrovních projednávali od roku 1993, kdy jsme přijali Personální fond. Nic z toho není zbytečné. Tohle je pokračování.

Proč právě pět procent? Tak jsme se před těmi 30 lety zavázali činit, když jsme přijali Řád o hospodaření církve.

A proč „hlavu vzhůru“? Dlouhodobé mluvení o nedostatku financí v církvi nás zbavuje radosti. Mluvíme často spíš o tom, co nejde, než o tom, co jde. Mluvíme více o tom, jak nás ubývá, než abychom hledali, jak nás bude přibývat. Stáváme se spíše smutnými obraněři stávajícího než usměvavými hledači nového. Ale to smíme změnit. A zkusme se přestat příliš trápit tím, jak zařídit, aby takhle jednala většina. Udělejme to my sami.

Je to záležitost dlouhodobá? Ano. Církev zde bude, dokud Kristus podruhé nepřijde. Ta šance mít dobrý pocit a radost z toho, že dávám, trvá pořád. Ovšem proč to odkládat, že?

Na webových stránkách kampaně <https://hlavuvzhuru.e-cirkev.cz/> je vpravo dole obrázek, kde je znázorněno kýžených 5 % a ve výšce loni v celé církvi reálně vybraných 0,75 %. V té pětiprocentní výšce je to opravu mrňavý dílek. Není to ostuda? No, i tak to lze pojmenovat. Je.

Kdo vymyslel text té kampaně? Text se rodil dlouho, více než rok jsem jej nosil v hlavě. První verzi jsem sepsal během cesty na Ukrajinu a na zpáteční cestě předložil posádce vozu k cenzuře. Formou to byl spíše takový obvyklý dopis ze synodní rady a hodnocením posádky neprošel. To posílilo odvalu napsat to touhle formou hesel. A pak jsme to dlouho třibili na synodní radě i v ústřední církevní kanceláři, zleva i zprava.

A kdo přidal grafickou podobu? Grafická agentura Kreatura z Brna. Spolupracujeme s ní už léta, její grafici pro nás vymýšleli plakáty, skládačky a programy k výročím – například k podobojí, k mistru Janu Husovi, k Lutherovi, loni ke stým narozeninám církve. Ačkoli tito mladí kreativci nemají s církví nic společného, často vystihnou to podstatné – srozumitelné vizuální ztvárnění pro veřejnost církevní i necírkevní. Ostatně – i při vybírání nového loga ČCE zvítězili v anonymní soutěži mezi třiceti návrhy právě oni. Logo, které užíváme od roku 2018 je také dílem Kreatury.

Měl by se s kampaní potkat každý člen církve? I okrajový? Ano, to je ideál. A také sympatizanti církve, rodinní příslušníci a další. Existuje mnoho lidí, kteří chtějí pomoci dobré věci. Jen se ostýcháme jim dát příležitost.

Jak to udělat? Poslat materiály třeba se sborovým dopisem do všech rodin? Nebo spíše všechny obejít a mluvit o tom? To nevím. Sám ve sboru už nejsem, a tak nechci radit. Toužím, aby to začalo tím, že se nadehnou kurátoři, presbyteři, a vůbec účastníci bohoslužeb. Farář by to měl citlivě a horlivě podporovat, ale těžko může stát v čele, když se poněvíc jedná o peníze na jeho plat.

Když někde ve sboru letáčky dojdou, lze je někde objednat? Některé sbory hned kolem Vánoc žádaly více kusů, než se posílalo v první várce, protože chtěly letáčky dát do každé rodiny třeba osobně nebo s vánočním sborovým listem. Takže se rozdalo úplně všechno. Nyní shromažďuje Monika Voženilková na sekretariátě další požadavky, aby se zadal dotisk. Takže objednávejte nejlépe bezodkladně na vozenilkova@e-cirkev.cz.

Jak vy vidíte budoucnost ČCE? Dobře! Církev přece nedržíme my sami, drží ji Kristus a tomu se z rukou nevymkne. A pokud se týká konkrétně ČCE, záleží

také na nás. Pět procent dává šanci i sborům početně malým. Také smějí zvednout hlavu vzhůru. Jistě že ve sboru malém se vybere méně peněz než ve sboru početnějším. Ale proto jsme v jedné církvi, abychom si pomáhali. A pomoci tomu, kdo přispívá stejně jako já, jde nějak bez velkých řečí, je to důstojnější než pomoci tomu, kdo nepřispívá. Ty peníze potřebuje můj vlastní sbor!

Církev se někdy připodobňuje k lodi. Aby plula kýženým směrem, každý na ní má svůj úkol. A není přece možné, aby někdo dlouhodobě říkal, že ho ale nebaví veslovat či se starat o jídlo, a vůbec, ať se starají druzí. Samozřejmě, církev je ohleduplná a laskavá k těm, kdo z nějakého důvodu nemají možnost pomoci. Váží si jich. Nic jim nevyčítá. Naopak. Žádá je o modlitby.

Štědrých podporovatelů je celá řada. Co byste jim vzkázal? Děkujeme! A nebojte se o své štědrosti mluvit. V dobrém nakazte i ostatní. A vydržte, když vás nějaký zamindrákovaný církevník opepří „objevnou“ poznámkou – takhle si sestro, bratře, spasení nekoupíš. A jsem rád, máme v církvi dost lidí, kteří i více než pěti procenty už dávno přispívají.

A co těm, co stojí a zpovzdálí spíše pozorují nebo kritizují? Přeji jim odvalu udělat krok do víru dění. Nejsou pod tlakem. Mohou. A něco se změní. K lepšímu ten, že letáčeků se nedostává a je žádán jejich dotisk. Tolik ke chvále této akce.

Přetištěno z Českého bratra, zaslala M. Trgalová

Míříme k vyhynutí

...a co s tím dělat

Enviromentální konzultant, který emigroval z blahobytného Německa do Čech, pomáhá zdejšími firmám šetřit miliony korun na energiích. Krom toho před více než rokem spoluzaložil českou pobočku Rebelie proti vyhynutí (Extinction Rebellion) – hnutí, které využívá nenásilné prostředky občanské neposlušnosti s cílem zastavit probíhající hromadné vymírání a minimalizovat riziko společenského kolapsu.

V následujících řádcích Vám chci přiblížit vlastními slovy výše uvedenou přednášku Arneho Springora. Není to radostné čtení, proto Ti z Vás, kteří v naší aktuální pohnuté situaci touží po útěše a spočinutí, nechť následující řádky přeskočí.

Není jednoduché více než asi devadesátiminutovou prezentaci a diskusi převést do několika vět. Arne Springorum shrnuje to, co jsme za již více než třicet let uvykli slyšet, tj. současné poznání celého spektra vědních oborů: Lidská činnost a její vypouštění skleníkových plynů do atmosféry (především CO2) zejména v posledních desetiletích nastartovala globální změnu podnebí

směřující k závažným důsledkům nejen pro populaci člověka a její civilizaci, ale pro život na Zemi vůbec. Největší podíl na produkci skleníkových plynů má průmysl (především energetika) a doprava. Odborníci - především vědci a organizace z Mezivládního panelu pro změnu klimatu (IPCC) - volají již dlouho po nezbytných opatřeních, nicméně na tento apel jsme si již všichni tak nějak zvykli, v realitě lidstvo proti klimatickým změnám podniklo velmi málo, v globálním měřítku téměř nic. IPCC doporučuje co nejrychlejší omezení emisí skleníkových plynů. Předpokládá se, že oteplení v průměru o 1,5 °C můžeme jako lidstvo jednoduše řečeno ještě rozumně "zvládnout" - udělat vše pro to je cílem Pařížské dohody. Evropská unie v jejím duchu přijala chválihodně politiku dosažení emisní neutrality do roku 2050. Nicméně tento časový horizont změn se vzhledem k již současným problémům světového klimatu jeví jako zoufale dlouhý. Navíc největší světoví producenti skleníkových plynů (Čína a USA) si z Pařížské dohody a úsilí IPCC fakticky dělají dobrý den. Stav Země je ale již nyní alarmující (uvádí Extinction Rebellion na svém webu):

Náš společný domov je v ohrožení. Prudce eskalující globální teploty přinášejí sucho a neúrodu, silné záplavy a hurikány, roztávající ledovce, požáry v Arktidě, na Sibiři, v Amazonii. Přichází smrt korálových útesů

a kolaps života v oceánech. To všechno má dopady na životy lidí po celém světě. Na jejich živobytí. Tyto krize do mnoha míst přinášejí hlad. A již dnes se celé země hroubí pod tlakem klimatické krize. Vidíme to drásavě jasně i v Čechách. S bolestí v srdcích pozorujeme naše umírající lesy. Před pouhými třemi lety nám přitom tvrdili, že jsou v nejlepší kondici, v jaké kdy byly. S úzkostí si všímáme našich vysychajících studen, ve kterých ubývá životadárná voda. A se vztekem si všímáme naší umírající půdy. Našich vysychajících řek...

Hnutí Extinction Rebellion volá po razantnějších změnách, snaží se o společenskou osvětu - neboť jen tlakem veřejnosti je možné vytvořit pozitivní politickou vůli k prosazování nutných změn.

Soudím, že nová aktuálně prožívaná zkušenost globální společnosti s pandemií koronaviru možná usnadní některé změny klimatické politiky - jestliže je naše společnost schopná a ochotná k razantním opatřením stran zachování zdraví populace, svítá mi naděje, že by mohlo dojít i na razantnější účinná opatření stran zachování přijatelného klimatu na naší Zemi.

Další informace a články k tématu naleznete prostřednictvím odkazů níže:

<https://www.extinctionrebellion.cz/>

<https://cloud.extinctionrebellion.cz/index.php/s/b4yx7HrMecFgeFb>

(media kit Extinction Rebelion - zde doporučuji prohlédnout PDF přílohy)

<https://faktaoklimatu.cz/>

<https://www.ipcc.ch/>

Daniel Molnár

Dejvické křeslo pro hosta - Světlana Glaserová

Draží přátelé,

na čtvrtek 26.3. jsem byla pozvána svojí kamarádkou ze studentských let Martou Študentovou, abych vám ve vašem Dejvickém křesle pro hosta představila svou knihu Trosečník sibiřský. Z této akce z důvodů, které netřeba vysvětlovat, sešlo a já bych si tedy dovolila vám svého Trosečníka přiblížit touto cestou. Je mi jasné, že v těchto zlých časech, kdy máme všichni plné hlavy corona-virových opatření, pro mne nebude lehké vás zaujmout. Paralelu s dnešní dobou jsem nicméně našla.

Trosečník sibiřský je totiž volným zpracováním autentických vzpomínek mého tatínka, který se narodil a vyrůstal v Sovětském svazu v dobách krutovlády soudruha Stalina, jehož represe děsily tehdy lidi určitě ještě o mnoho víc, než nás

dnes děsí světová pandemie. A hlavně před těmi represemi nebylo úniku. Nebylo možné se zabeznit doma, nebo se ochránit rouškou. Rudý teror si vás totiž našel všude. Ale nebojte se, nechci vás děsit hrůzami gulagů. O tom má kniha není.

Ta podivná doba třicátých let minulého století je v tomto případě viděna dětskýma očima chlapce, jenž se v roce 1925 narodil do smíšeného manželství českého legionáře a ruské matky, kteří se poznali již v roce 1917 v Jekatěrinburgu. A tam v té daleké Sibiři se záhy vzali, založili rodinu a začali zde žít obyčejným klidným venkovským životem. Tedy hospodařit na svém statku a vychovávat své čtyři děti, což se jim prvních pár let i poměrně dařilo. Koncem dvacátých let se však zvěsti o počínajícím procesu „rozkulačování“ a represí s tím spojených donesly až na Sibiř a tak dědeček neváhal, rozprodal majetek, sbalil saky paky, zakoupil v Irkutsku nákladní vagón, tedy pověstnou „Těplušku“ a s celou rodinou a dokonce i s krávou Stračenou se vydal na cesty, v domnění, že třeba ve Vladivostoku, kde se zaměstnal jako důlní expert, na něj Stalinova ruka, jako na bývalého statkáře, nedosáhne. Ani zde však nenašla rodina klid, a následovaly další a další přesuny křížem krážem po celé matičce Rusi. Přesuny, později už bez krávy, osobními vlaky i v saních s ruskou trojkou, ale třeba i na velbloudech přes pouště na Dálném východu. Další příběhy jsou dost dramatické, ale já už jen prozradím, že druhá polovina knihy se už neodehrává v Rusku, ale v dědečkově vlasti, Československu, které se ovšem tehdy nacházelo na samém prahu druhé světové války, takže tímto přesunem strasti ani zdaleka nekončily. Toto mi připomíná ovšem ještě jednu paralelu se současným děním ve světě, na kterou mnozí z nás, spokojeně usazených v bezpečí svých domovů s lednicemi nacpanými dobrotami, často zapomínáme; a to na uprchlickou krizi. Je to strašné, že ještě v jednadvacátém století se mohou dít takové hrůzy, jaké se dnes dějí v uprchlických táborech v naší milované rekreační destinaci – Řecku. A nejhorší je, že s tím momentálně ani nikdo z nás nemůže nic udělat. Kromě snad posílání peněz přes různé humanitární organizace.

Možná bych ještě měla dodat, že knihu vydalo v roce 2018 nakladatelství Albatros-Plus a doporučuji ji jako četbu pro starší školáky, takže se opravdu nemusíte bát příliš depresivní četby.

Pokud byste třeba zatoužili dozvědět se něco víc nejen o Trosečnickovi, ale i o mé jiné tvorbě, můžete navštívit mé webové stránky:

<https://trosecnik-sibirsky.webnode.cz/>

Přeji vám příjemné čtení, které vám snad dá aspoň na chvíli zapomenout na všechny ty dnešní coronavirové strasti.

Konfirmandi a mládež

z našeho a střešovického sboru vyjela spolu na víkend do Mnichova Hradiště. Bylo nás téměř dvacet, klášter nás vítal v obvyklé přívětivosti, počasí se dařilo podle předpovědi. O čem jsme si s našimi dorůstajícími povídali?

Foto P. Ruml

Lenka Ridžoňová o bibli, Pavel Pokorný měl kapitolky z českých církevních dějin, Magdaléna Trgalová připravila bibliodrama o marnotratných synech a bratrech, Pavel Ruml se zpívanou Modlitbou Tomáše Moora meditoval o formách modlitby.

V neděli na bohoslužbách jsme byli v Mladé Boleslavi u dejvického „odchovance“ Jonatána Hudce. Měli tam výroční sborové shromáždění (na rozdíl od nás ho stihli) a zpívali jsme dvě či tři docela neznámé, ale o to krásnější, písně. Všechny si u nás také vyzkoušíme – až zase budeme spolu.

V sobotu odpoledne jsme byli na krátkém výletě ve skalních pískovcových útvarech u obcí Dneboh a Olšina. Zase stačilo jet jen pár kilometrů a člověk může žasnout nad krásami naší země.

A kdy budou konfirmace? Zdá se, že ne až podle naší víry, ale podle vira ☺.

Pavel Ruml

Maraton psaní dopisů 2019

- závěrečná zpráva z psaní dopisů 2019

Rok 2019 = 452 dopisových akcí po celé zemi - společně za lepší svět

Rok od roku se Maraton psaní dopisů pomalu ale jistě stává určitým symbolem podpory lidských práv. Mocným, přitom tak prostým nástrojem, kterým může každý z nás pomoci druhému člověku v jeho utkání s bezprávím. Stačí totiž obyčejná tužka, papír a odhodlání věnovat pár minut svého času k sepsání a odeslání dopisu, který třeba může dostat někoho z vězení.

A tak obrovské díky patří vám všem, kdo jste si našli chvílku a do Maratonu se zapojili. Ať už uspořádáním vlastní dopisové akce, účastí na ní, psaním dopisů i podepisováním online nebo příspěvkem na známky k odeslání dopisů. Mám neskutečnou radost, že můžu být svědkem toho, jak se každým rokem zvedá větší a větší vlna solidarity a více a více z vás napíše svůj „dopis proti bezpráví“. Letos

mi ale počet lidí, kteří se k psaní dopisů přihlásili, naprosto vyrazil dech. Bylo vás totiž o 100% více než loni! Téměř 500 lidí v Česku napsalo dopis nebo dokonce uspořádalo dopisovou akci a do psaní zapojilo třeba své přátele a rodinu nebo veřejnost. Podarilo se nám ručně napsat naprosto neuvěřitelných 17 357 dopisů!

Je to váš úspěch, protože jste dokázali přesvědčit své přátele, kolegy, spolužáky, studenty, rodinné příslušníky či sousedy, aby si sedli a ručně napsali dopis možná nejpodivnějšímu adresátovi, na kterého se kdy obraceli. Zkuste si takový počet dopisů představit na jednom místě, do naší Amnesty kanceláře by se určitě nevešly. Stejně to asi vypadá v prosinci a v lednu v kancelářích prezidentů a ministrů reprezentujících represivní režimy, ale i ve vězeňských celách. Každý podpis je jako kapka a společně můžeme vytvořit moře a oceány, které symbolicky zaplaví zmíněná místa.

Okamžiky jako počítání napsaných dopisů, pročítání ohlasů od vás – pořadatelů Maratonu psaní dopisů – mě jen utvrzují v tom, že naše práce má skutečně smysl. Že za každou akci stojí její pořadatel, a že za každým napsaným dopisem stojí jeden člověk. A všichni jsou to lidé, kteří věnovali kus svého času do něčeho, co není samozřejmé! Znamená to, že nejen ve světě, ale i v České republice jsou tisícovky lidí, kteří věří, že bránit lidská práva a základní hodnoty jako jsou spravedlnost, svoboda, pravda a solidarita je i v dnešní době, a možná právě v dnešní době, nezbytné.

Ale Maratonem naše práce rozhodně nekončí, naopak. Jsme v plné síle a pohánění vaší motivací jsme odhodlaní pokračovat v naší lidskoprávní misi i v roce 2020 a budeme rádi, když v tom budeme společně s vámi. Protože, upřímně, bez vás by Amnesty International – lidskoprávní hnutí – nikdy nebylo tím, čím je. Naše práce je postavená na vás, lidech, kteří spolu s námi chtějí dělat svět krůček po krůčku o trochu lepším místem.

Veliké poděkování patří i celému týmu Amnesty, všem dobrovolnicím, dobrovolníkům, stážistkám a stážistům, bez jejichž nasazení, entusiasmů a dobré nálady by letošní Maraton psaní dopisů zdaleka nebyl takovým, jakým byl!

Žaneta Sladká, koordinátorka kampaně Maraton psaní dopisů

převzato z webu Amnesty International - Daniel Molnár

Kalendář na duben 2020 PLATNÝ PO ZRUŠENÍ STAVU NOUZE

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 4. VP 10. 4. VP 12. 4. VP 19. 4. 26. 4. 3. 5. VP	M. Trgalová M. Trgalová P. Ruml P. Ruml (M. Trgalová Chotíněves) Jakub Malý (seniorátní farář) (P. Ruml Škvorec) M. Trgalová	Květná neděle s dětmi Velký pátek (+Chotíněves) Neděle velikonoční
Děti	čtvrtek 17:00; maminky s dětmi 2. 4. v 9:30; náboženství v Suchdole: první pátek v měsíci 3. 4. v 13:30		
Konfirmandi	pátek 14:45 hod.		
Nedělníci	3. neděle po bohoslužbách: 19. 4.		
X-cátníci	úterý 14. 4. od 19:00		
Naši pěvci	zkoušky středa 18:30		
Křesťan. služba			
Křeslo pro hosta	23. 4. 19:00 Jiří Slíva		
Modlitby Taizé	17. 4. v 20:00 (Kolejní 4; vždy 3. pátek v měsíci)		
Hodina pohybu	termíny po dohodě (pondělí odpoledne)		
Biblická hodina	úterý 17:30 - 7. 4. čtení pašjí		
Klub poznávání	9.4. ?? 9:30		
Staršovstvo	2. 4.v 19:00		
Zpívání	Diakonie Stodůlky – každý pátek v 9:15		
Ostatní	4. 4. koncert Našich pěvců – Salvátor 19:00 14. 4. pastorální konference Nusle		

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 4. 2020.

Květnové číslo vyjde 26. 4. 2020.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Až na výjimky vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. Eva Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml), tel.: 777 213 718 (Magdaléna Trgalová)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú. **2400319773/2010**
var. symbol: **salár =101**, Jeronýmova jednota =102, personální fond=103